

מסורת הש"ס

(א) זכרות לא: פסחים סד:
זכרים לב. [מנחות יט.].
(ב) פסחים סה: חגיגה יא
[עירובין קד.]. זכרים ד. יד:
כד: מנחות י. ג. [והקטיר
המזבח כז"ל, ד] [ויקרא
פרשה ד, ה] [ויקרא ו,]
[דף יג. ושם ד"ה אהה],
[דף מה.], ח. [ושם ד"ה
והרי, ט] שייך לע"ב,

תורה אור השלם

- ו. וַיִּשָּׂא אֶת בֶּן הַדָּקֵק לִפְנֵי
ו. וַיִּתְּרֻקֵּב בֶּן אֶחָד
הַנְּהִיגִים אֶת הָעָם וְיָקָת אֶת
הָעָם עַל הַמּוֹצָא כִּסְבִּי אֲשֶׁר
פָּתַח אֶת־הַמֶּלֶךְ:
וִירָא א
2. וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אֶת־
שִׁמְרוּ אֶת כְּהֻנַּתְכֶם לֵכֵל
דָּבָר הַמּוֹצָא הַלְלוּמִית
לְפָנֶיךָ וְעִבְדֶּם עֲבַדְתִּי
מִתָּחָ אֶת־אֵל כְּהֻנַּתְכֶם
וְהָיָה הָעָרֹב יוֹמָה:
בְּמִדְּבַר י א
3. וְסָמַךְ יָדוֹ עַל־רֹאשׁ
קִרְבּוֹ וַיִּשְׁתָּו פָּתַח אֶת־
מַעֲרֹב וּבְנֵיךָ אֶת־אֶחָד
הַנְּהִיגִים אֶת הָעָם עַל
הַמּוֹצָא כִּסְבִּי: וִירָא א
4. וַתֵּנֶה בֶּן אֶחָד וּבְנֵיךָ
אֵשׁ עַל הַמּוֹצָא וְהָיָה
עֵצִים עַל־הָאֵשׁ: וִירָא א
5. וַתִּתְּרֻקֵּב בֶּן אֶחָד הַנְּהִיגִים
אֶת הָעָם וְהָיָה אֶת־הָאֵשׁ
וְאֵת הָדָר עַל־הָעֵצִים
וְאֵת אֵשׁ עַל־הָאֵשׁ עַל־
הַמּוֹצָא:
וִירָא א
6. וַתִּתְּרֻקֵּב בֶּן אֶחָד וְיָרִיץ
מִקֵּץ הַמּוֹצָא וְהָיָה אֶת־
הַכֹּל וְהָקִטְרִי הַמּוֹצָא עַל־
הוּא אֲשֶׁר רִית יִתְּחַל: ו
7. וְהָיָה אֶת־הָאֵשׁ וְיָרִיץ א

הגהות הב"ח

(ה) גמ' תשמוח את יסודתם
לכל: רבן המדבר שמוע
ל: (ב) וזמנו גמ'
אכן הכהן אש למה
(ג) ו: אש ועברו למה
(ד) למעשרי הפשט וימזח
וימזח לגופיהם והקריבו
הכהן את הכל המזבח ו:
המזבח הקריבו לנכס ו:
הנזיז לטלה שטעון ששה
למזבח גמי אלא והקטירו
הכהן את הכל למזח אש
למזבח הפשט וימזח
אמור רב המעט לנזיז
(ז) רש"י ד"ה אלף מהלל
הההים ו:
שארן צריך להוזהר שיהיה
למדור מקבילה למזבח
שטעון וימזח ר' ב"ל ועל
הפסח שטעון י"ב ר' ושל
למזבח כהן נזח ו:
למעשר ר' בנעמי סוזה ו:
לא ימזח

תום' ישנים

גמ'. והאי מיבעי דיה
אנופיה. מימה דמ"מ וילף
לדא צעיא כהונה ונאמר
דמנתינה ואילך מלות כהונה,
למפוקי הפשט ונימוח דמקמה.
י"ל לעיל מהפשט ונימוח צבי
עבודת הדס כתב כהן, ויכול
להיות הפשט ונימוח קאי עליה,
ואע"ג דכתיב צבי נתינת אש
כהן, ולא אמרינן דקאי כהן
לעבודת הדס עליה, דקיי משום

גמ' האי מציעוי ליה לגופיה. דייצעי כהן. מיעוטא מנא לן להפסע ונייתוח: דהוא מסבר ליה לצריה. הא דמוקיה והכי מסבר ליה ניהיליה דתניא צבורת כהנים ^ד ושחט שחיטה בזר כשירה: ובי מאין צאת. לישנא דמתני' הוא ובי מאין צאת לומר פסולה שזקקת

שנאמר כו'. ומתוך אותו כלל הייתי
זה לפסול: **תלמוד נומר ושפט**
והקריבו הכהנים. ומדמתיב כהן
 בקבלה ובשחיטה לא כתיב מכלל
 דושפט אצללים אחי וסמך ידו
 ושפט לימד על השחיטה ששפירה
 צור ע"ל משה ומינה הוה מסבר
 חיי לצריה הא דחוקיה הכי: **מכדי.**
 למדנו כאן דמקבלה ואילך ממות
 כהונה וכן נתינת אש בשר קבלה
 כתיבה למה לי למכתב זה כהונה:
למעוטי הפשט וניסוח. דלא כתיב
 כהן כהן ומילך מהכא דדוקא כתיב
 קרה ואי לא ונתנו הוה אמינא הא
 דלא כתיב כהן בשפטש וניסוח משום
 דלא אצטרך הוה דגלי ליה דבעי
 כהונה מקבלה ואילך: **דלא מעכבא**
כפרה. דאין כפרה אלא דם:
אלא מהכא וערכו בני אהרן
הכהנים. (ו) הרי למדנו מקבלה א שצין
 דרך כהונה אלא למעוטי הפשט
 וניסוח: **אימא למעוטי סידור שני**
גזירי עזים. דצין הערצים דלא כתיב
 זהו הכהנים אצל בצפרא צדיה
 כתיב (ז) ובער עליה הכהן: **לא סלקא**
דעתך. דלא ניבעי סידור גזירין
 כהונה מדאצטרך למעוטי הולכת
 עזים מכלל דסידורן צבי כהן:
הולכת עזים לא צבי כהונה. דהאי
 כהן דכתיב בהולכת אצרים על
 כרחק למעוטי הולכת אחרת צבי
 דאי לגופיה לא אצטרך דהא
 אשמעינן מקבלה ואילך ממות כהונה:
וערכו למה לי. דכתיב בהן כהונה:
למעוטי הפשט וניסוח. וכהונה
 דנתנו לגופיה כדאמרין דלא תימא
 כיון דלא מיעכבא כפרה לא מיבעי
 כהונה ומדגלי זה דבעיא כהונה (ח)
 לא אצטרך למיחדר למיכתב
 כהונה דהערכת נחמן וא"ע: **דלא**
מיעכבא ועל כרחק למעוטי כתיבה:
שטעון ששה. הכשר בחמשה

והקורצים באחד: **וניחא** ליה. הדר משני ליה הכי על העצים אשר על האש קרא ימירא הוא להכתיב ונתנו אש וערכו עצים וערכו ומחים למה לי מו על העצים אשר על האש וגו' למידע ציה דהני ו' כהנים הוצרכו לדבר שנאמר צו אש ועצים ומזבח ואחיהו דבר שהוקמתי לכם למערכה לסדר עצים ואש למזבח שבצילו: הוי

וכו' עד והרי הולכת אצרים לכבש דאפשר לזטלה ופסולה צור דלא
 גבלי גלי וא"כ כיון דאזטערין לגופיה א"כ סידור שני גזירין מנלן
 (מה) גבי הכתם אליהם ללא זרין קרא שלא תהא אלא זכאן משום
 דאמר אפשר דקאי אחרעא ועביד בזמפוחא וה"ה בסידור שני גזירין
 איכא למימר דה"נ אית ליה אפשר דזריק הגזירין לראש המזבח
 לגופיה לא אזטערין דסבירא ליה אע"ג דאפשר לזטלה עב
י תחלת עבודה דיממא היא דא ר"ר יוחנן וכו'. אע"ג דזריק
 היא וזכר המקשה דהא הקשה לזדק לישנא דלעיל דמפרש טעם
 ודאמר שכל קדש ממחלה עשירי עשירי עשירי וזריקתה
 אין לתמוה שזכאן פי' דסתמא דהש"ס פריך לאיכא דאמרי דלעיל

[illegible]

(א) שם לא מיידי אלא באימורין אבל ה"ה בצער כמ"ש החוס' שם וכ"ש העור דלאו אכילת מזבח הוא ועי' ש"י.

בראשונה פרק שני יומא

ק שני יומא
כז.
והקריבו בני אהרן מקבלה ואילך וכו'. צפ"ק דזבחים (ד' ד.) פס"י הא לאמרינן והקריבו זו קבלת הדם ולא עבודה אחרת משאר עבודות דם כגון הולכה או זריקה משום דכס וכלי ושטט והקריבו ואזו היא עבודה שהיא אחר שמיעה לאלתר הוי

ה' אמר רב שׁימי בר
י רהוה מסבר ליה
בזר כשירה וכי מאין
2 ואתה ובניך אתך
(6) שומע אני אפילו
ות בן הבקר לפני ה'
ים את הדם (6) 2 מקבלה
סמך ידו ושחט לימד
ה' בזר מכדי מקבלה
תנו בני אהרן (3) למה
תות ואכת' איצטרך

כיון דלאו עובדה
א תיבעי כהונה קמ"ל
בא⁵ וערכו בני אהרן
את הראש ואת הפר
צות כהונה⁶ וערכו
וניתוח ואימא למעוטי
מסתברא דיבא
סדור דכותיה ממעט
הקריב הכהן את הכל
ברים לכבש הולכת
בעיא כהונה⁷ הולכת
הא סדור שני גזירי
דכו למה לי למעוטי
הכי נמי לגופיה אלא
למאי אתא [2] למעוטי
כהן את הכל המזבחה
הולכת אברים לכבש
לכת עצים לא בעיא
דרי עצים בעיא כהונה
זנים בני אהרן שנים
למלה שטעון ששה
ליה לר"א האי בבן
עשרים וארבעה בעי
עשר על האש אשר על
מר בו עצים אש ומזבח
הוי

הוא ממעטינן מיניה סידור
סידור הקשה הר' אליהו
שני גזירין צעי שני כהנים
אינטריק קרא לגופיה סד"
כדאמר בספ"ק דזבחים (ד'
לר"ש דאמר עבודה שאפש

מר והקריב הכהן כו' המזבח
ועי כהונה ומיך לו רבי דר
דרי תעלה על דעתך שזר
אלא מני קאי אחרעא ועיז
ופ"ה נפקא ליה שפיר דבע
היה חלל לגלוי אבזרי
ורקא אחר שכר קידש תחלו
משום אונס שניה לדההוא
ן דעבודת לילה היה וצפי
לאי כך הוא וזין הכא וזין

כתיב לא אשכחן בן הבקר שעולה ונו
לכל, אלא הכבש של תמיד הוא עולה
שלא מצינו

עין משפט
נר מצוה

א ב [מיי' פ"ט מהל' ציא"מ"ק
הל'ו ופ"ה מהל' מעשה"ק
הל"א ופ"א מהל' פקוה"מ
הל"א]

בז ג מיי' פ"ט מהלכות ביאת
מקדש הלכה ו:
בז ד מיי' פ"ו מהלכות
מעשה הקרבנות הלכה י:

הגהות הגר"א

[א] גמ' (ואימא ה"ג לגופיה)
תא"מ: [ב] שם למאי אתא.
נ"צ אלא והקטיר:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

מוסף רש"י

והקריבו בני
ההבנה את אהרן ואמ
תבססם מינה (יח.
וקריבו ו קבלה הם, יח.)
על קבלה ששטנה כהנה
(פסחים 70.) והקריבו הבני
את הכל המזבחה. וזה
אשר נתן וקריב והעמיס
כל וקריב נתנה כסוף
והקריב נתנה
ישע קריב
והקריב נתן כסף
באשר קריב
ומנעו שטן שטן מנה
על קריב
אלה אשר לכנה ונביח
מנה אל קריב והקריב
הקריב וגו' קריב והקריב
אלו הקריב בזה מנה
קריב והקריב
(גמרא יא.)

רבינו חננאל

מנא לן שזאמר רשעא וטא
הקרא לפר' ה' והקריבו בן
הקרא מקבלה אורי' צמות
כחונה. לימד על השחיטה
שברשה בלא אפי' כזרים
ובזנים ובעבדים וכו'
קדשי קדשים. הרי בן קדש
זו חולה ואור שחיה קדשי
קדשים ורשעיתן כשרה
בכל דאמרינן מדין מקבלה
ונתנו בן ה'. ונתנו בן ה'
אחין אש על מזהב הכל'
האמרינן שחיה ויתחב מחין.
למטעו קדשי קדשים וכו'
ואמתי קדשי קדשים וכו'
זביחה דכרות ממעט,
כשר שמכור ממעט הפשט
ויתחב, אלא סדור שני
גזירין. ודחינן וערכו לשון
סדור הוא, ואדבריה סדור
הכרות ממעט כן. ואימקנא
והקטיר הכהן למטעו הפשט
ויתחב אלא בעו כחונה.
והקריב הכהן את הכל
למטעו הכולל בעו אלא
כעו כחונה, אלא סדור שני
בעי כחות. ור' (הלל) (נתנן)
לגזיריה. וערכו שני כחונים
שני. ור' (העולה) (נתלה)
אחיה והבשר והקריבים ששמן
שחיה והחילוינו כבש, וכו'
הכשר למכות, דאמרינן

קרא ודרשין בבן הבקר
של תמיד, כי התמיד מקדים
בח ועליו כל הקרבנות. וכיון
ר.

[illegible]